

ERDÉSZETI LAPOK

LXXVII.
ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
K Ö Z L Ö N Y E

11.
FÜZET

KIADJA AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben WAGNER KÁROLY és DIVALD ADOLF

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. ING. MIHÁLYI ZOLTÁN

Főszerkesztő:

BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díja: egész évre 24 P, erdészeti altisztéknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, V., Alkotmány-utca 6 sz. II. emelet.

(Tavbeszélő: 123 722.)

Krónika.

1. *Hajnalodik . . .*

Valamikor régen, 20 évvel ezelőtt sötét viharfelhők borították be a magyar erdészet egét, s könnyes szemmel, szégyenben lehajtott fejjel kellett látnunk, hogyan kerül idegen kézre a túlnyomóan nagyrésze annak a munkaterületnek, amelyhez a magyar erdészetet annyi patinás emlék, annyi áldozatos munka és annyi büszke siker kapcsolta.

Húsz esztendő elmúltával, megint az október hónap volt az, amikor a borús magyar égbolt egy részéről a felhők felszakadtak.

Az itt-ott megszakadt felhőkön átvillan a remény egy-egy csillaga s a feltámadó mult emlékei kétszeresen izgatják azt a pusztuló régi gárdát, amelyik legszebb fiatalágát, munkaerejének javát, lelkének teljes idealizmusát áldozta ezeken a vidékeken a magyarság, a csonkítatlan ország, az erdőgazdaság érdekeinek.

Kétség, és remény között, de a magyarok Istenében bízva nézünk a jövőndő elé azzal a hittel, meggyőződéssel

és mindennél erősebb tudattal, hogy a visszakerülő részekkel megszorodott magyarság, rövid időn belül meg tud erősödni annyira, hogy szükség esetén alkuvás nélkül is vissza tudja tűzni a háromszínű zászlót oda, ahova való: az 1000 éves határokra.

Mert amit Isten egyé teremtett, emberi intézkedések csak ideig-óráig szakíthatják széjjel.

Adja Isten, hogy mielőbb úgy legyen.

*

2. Erdőgazdasági célok.

Lapunk mult számának lapszemle rovatában közöltük a kivonatát *Vanselow* cikkének, a porosz erdőművelés újjászervezéséről.

Az első bekezdés szövegébe sajnálatos sajtóhiba csúszott be s ezért a bekezdés helyes szövegét itt újból közöljük.

„A rendelet az állományápolás döntő fontosságát hangsúlyozva a következő 4 követelmény szigorú betartását kívánja: 1. a talaj termőerejének a fenntartását, 2. a köz érdekében leginkább kívánatos fafajták és választékok termelését, 3. a tartamosság elvének a fapiac ellátására való kiterjesztését és 4. a gazdálkodás eredményességének a termelési költségek apasztásával való emelését.“

Szükségesnek tartjuk kissé részletesebben foglalkozni ezekkel a célkitűzésekkel és kívánásokkal, a mi magyar viszonyainkkal kapcsolatban, mert hiszen az a meggyőződésünk, hogy a német gazdasági élet fejlődése ma nemcsak nekünk, de sok más európai államnak is adhat igen hasznos tanulságokat.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy azok a célok, amiket a német gazdaság itt maga elé tűz, majdnem kivétel nélkül olyanok, amelyeknek az érvényesüléséért mi már több mint egy évtized óta harcolunk és pedig nem egészen eredménytelenül.

Vegyük csak sorra az egyes kívánalmakat.

Az első célkitűzés: a talaj termőerejének fenntartása.

Tehát a fenntartás mellett nem kíván fokozást és ez igazolja azt a régi állásfoglalásunkat, hogy a véderdők kivételével (beleértve a futóhomoki erdőket is) a *talajvédelem csak eszköz és nem cél*, a végcél egy marad: a talajhozadék lehető fokozása.

Kétségtelen, hogy rendszeres és céltudatos gazdálkodás mellett a talaj termőereje nem csökken, de az idők folyásával emelkedik.

Különösen és annál nagyobb mértékben fog ez bekövetkezni, minél nagyobb mértékben tudunk két tényezőnek szerepet juttatni. Ez a két tényező: a talaj művelése és a fiatalos gyors fejlődésének, illetőleg mielőbbi záródásának biztosítása.

Óvakodnunk kell azonban attól, hogy a talajminőségben beálló esetleges átmeneti rosszabbodás az állományviszonyokba való erősebb belenyúlástól visszatartson bennünket s ezáltal a legfőbb cél elérését hátráltassa vagy esetleg lehetetlenné tegye.

Talán feltűnő, hogy a legelső hangsúlyt a talajművelésre helyeztük.

Ma is fenntartjuk azonban azt az eddig már igen sokszor hangoztatott álláspontunkat, hogy a mi szélsőséges éghajlatunk mellett — különösen a nagyon kötöttagyagon vagy erősen laza homokon — a talaj fizikai szerkezetét más-sal, mint talajműveléssel megjavítani nem tudjuk.

Igaz, hogy a természetes felújítás mellett a teljes talajművelés úgyszólván lehetetlenné válik, de épen ezért vagyunk ellene azokon a helyeken, ahol a teljes talajművelés minden számottevő nehézség nélkül alkalmazható.

Meggyőződésünk, hogy ha a kutatóintézet — különösen nyári szárazság idején — vizsgálat tárgyává teszi a művelt talajon levő telepítések és a részben még idős fával borított természetes felújítások talajának a fizikai jellegét, nedvesség-tartalmát, valamint az egyidőben keletkezett csemeték törzsének és gyökérzetének állapotát, alakját és fejlődését, igen feltűnő különbségekre fog akadni.

A másik, amit említettünk, a fiatalos záródásának mielőbb való biztosítása.

Ehhez azonban még egy tételt kell hozzáfűznünk, hogy t. i. ez a biztosítás a fiatalos fejlődését ne befolyásolja hátrányosan.

Az egyidőben keletkezett természetes újulatoknál ugyanis — különösen nálunk, ahol a hosszú éveken át kimaradó makktermést rendkívül bőséges termő esztendőkhöz szokták követni — igen sok olyan fiatalost látunk, amelyikben éppen a túlsűrű állás miatt a csemeték fejlődése és növekvése egyáltalán nem éri el a kívánatos mértéket.

Ma is látunk még az 1926. évi településből származó felújulásokat, ahol a kendersűrű bevetődés miatt a fiatalos magassága ma sem éri el, vagy csak alig haladja meg az 1 métert.

Mi a magunk részéről ezt egyáltalán nem találjuk valami eszményi eredménynek s meggyőződésünk az, hogy a magassági növekvés éppen azért akadt meg, mert a túlsűrűn keletkezett fiatalosban a csemetéknek nem volt és nincs módjukban a nálunk aránylag kisebb mértékben rendelkezésre álló nedvességet, a szükséges vizet a talajból biztosítani.

Ezért emeljük ezt külön ki, mert az ez évi bőséges makktermés, megint ilyen túlsűrű fiatalosok keletkezésére fog vezetni.

Ezeknek a növekvése pedig — különösen magassági irányban — nemesak addig áll meg, amíg az anyaállomány felettük van, de azután is mindaddig, amíg valamilyen körülmény, vagy mesterséges beavatkozás az uralkodó egyedek kiválasztódását lehetővé nem teszi.

Ahol tehát csak lehetséges, a lehullott makk aránylag kis részének bekapálásával vagy mérsékelt disznólegeltetéssel tegyük lehetővé azt, hogy a makk egy része még az ősszel megbolygatott talajba kerüljön s a kedvezőbb körülmények között már télen át gyökeret verve, tavaszra adhassa azokat az erőteljesebb csemetéket, amelyek éppen erőteljesebb hossznövekedésük révén az uralkodó állomány egyedeit adják s a kiválasztódás és fejlődés meggyorsítását segítik elő.

De ne felejtjük el azt sem, hogy a tölgy fényigényes és a mi száraz nyári időjárásunk mellett az öregfa nemcsak a talaj nedvességéből von el sokat, de megakadályozza a csapadék jelentős részének a talajhoz jutását.

A sikerült felújulást tehát iparkodjunk minél előbb teljesen felszabadítani, mert az idősebb fákon előálló növekedéskészség a fiatalos, tehát a jövő rovására megy.

*

A második cél gyanánt a köz érdekében leginkább kívánatos fafajták és választékok termelését tűzi a német erdőgazdaság maga elé.

Közel két évtized óta mutattunk már ismételten rá arra, hogy bármiként alakuljanak is a politikai és gazdasági viszonyok, a belső szükségletek és a gazdasági élet kívánalmaihoz kell szabnunk erdőgazdasági célkitűzéseinket.

Nem először hangsúlyozzuk, hogy a nagyméretű választékok termelése ma már sokkal alárendeltebb jelentőségű, mint a múltban volt, ellenben a kisebb méretekkel dolgozó tömeg-szükségleteknek a kielégítése az erdőgazdaság igazi nemzeti hivatása.

Hogy a fenyőféléknek s a gyorsabb növekvésű fafajoknak itt milyen szerep jut, azt már számtalanszor elmondottuk.

Az állomány-átalakításnak tehát sokkal messzebbmenő célja és hivatása van, mint amilyen mértékig annak a mai gazdálkodás helyet biztosít.

Kétségtelen, hogy a mi viszonyaink között, ahol az erdőgazdaságoknak szám szerint legalább 50%-a nem éri el azt a mértéket, hogy állandó, önálló szakszerű kezelést lehetne rajta alkalmazni, a feladatok jelentékeny része az államra hárul.

Készséggel elismerjük azt, hogy az állami adminisztráció ebből a szempontból megteszi azt, ami módjában áll.

Meg kell azonban állapítanunk, hogy ez mélyen alatta marad a kívánatos mértéknek.

Igaz ugyan, hogy az új erdőtörvény az állami kezelés kötelezettségét vagy lehetőségét sokkal nagyobb területre terjeszti ki, mint eddig.

De épen ezért állítjuk, hogy ez a kezelés, amely eddig is csak igen kis részben tudott a rábízott és ráváró feladatnak megfelelni, a jövőben majd még kevésbé bírja el a reáharuló kötelezettségeket.

Mert a mi szempontunkból a felújítások, az állomány-átalakítások hasonlíthatatlanul fontosabb teendők, mint a használatoknak a legszigorúbb ellenőrzése vagy irányítása.

A kihasználásnál elkövetett hiba legtöbbször csak a jelen érdekeit sérti, ellenben a felújítások helyes keresztülvitelén fordul meg az egész erdőgazdaság jövődjéje.

Már pedig a rendelkezésre álló szakképzett erdőtisztai és altisztai kar csak az esetek igen kis hányadánál kerül abba a helyzetbe, hogy ezeket a munkálatokat a helyszínén, a foganatosítás alkalmával irányítsa és felügyelje.

*

Vegyük most a harmadik kívánalmat, a tartamosság elvének a fapiac ellátására való kiterjesztését.

Az új erdőtörvény az általános üzemtervi kényszerrel megadja erre a lehetőséget, de ebből is hiányzik ma még az alapvető munkálat.

Ellátásról beszélni akkor, amikor még sem a szükségletet, sem az eddigi termelések eredményeit, elhelyezésük és felhasználásuk módját nem ismerjük, nem más, mint egyszerű tapogatódzás.

Visszajutunk tehát oda, amit szintén hosszú évek óta hangoztatunk, hogy *a pontos termelési és fogyasztási statisztika a gazdasági élet irányításának elengedhetetlen alapfeltétele.*

Ebből a szempontból örömmel látjuk azt, hogy a termelt készletek nyilvántartására most már az új rendelet megadja a módot és eltérőleg az előző teljesen hibás rendeletről, visszatereli ezt a nyilvántartást oda, ahova való, a gazdaság irányítására hivatott földművelésügyi minisztériumhoz.

Annál nagyobb sajnálattal látjuk azonban, hogy a kereskedelemügyi minisztérium alá tartozó szerv munkája nem terjed ki a szükségletek, illetőleg a felhasználás sta-

tisztikájára, pedig véleményünk szerint ez volna a hivatása és ez volna a fontos.

Mert az eddig fölmerült kívánságokat és jószándékokat csak akkor tudjuk mind teljes mértékben a köz szolgálatába állítani, ha a termelő gazdaság teljes mértékben tisztában van azzal, *mire van a fogyasztónak szüksége*.

Csak ebben az esetben lehet beszélni arról, hogy a termelés irányítása a tényleges szükségletekhez alkalmazkodik, és csak ebben az esetben lehet számítani arra, hogy végső szükség esetén kormányzati rendelkezésekkel is lehet az ellátást biztosítani.

*

Vegyük utolsónak elő a 4. pontot, a gazdálkodás eredményességének emelését.

Ezen a téren mi a fontosabb tennivalót nem a termelési költségek apasztásában látjuk, mint német kollégáink, hanem inkább a termelés tökéletesítésében és az értékesítés megfelelő megszervezésében.

Termelési költségeink, bár az utolsó 2 év alatt jelentékenyen emelkedtek, ezideig még az elérhető árakban fedezetet találnak mindazokon a helyeken, ahol a termelés kellő körülményekkel történik s ahol a tőkehiány vagy egyéb okok nem teszik az eladást kényszerítően sürgőssé.

Itt mi a legfőbb eredményt a termelő gazdaságok megfelelő szervezkedésétől várjuk, amelynek a hitelkérdés megoldására is ki kell terjeszkednie.

A szűk keretek miatt nem adhatunk itt részletesebb programot; de véleményünk szerint már a Nemzeti Bank módosított alapszabályai is módot nyújtanak arra, hogy kellőképpen megszervezett együttes föllépés esetén, az erdőgazdasági hitel dolgát ezen az intézeten keresztül is meg lehessen oldani.

Végeredményben csak örömmel állapíthatjuk meg azt, hogy a mienknél sokkal nagyobb, fejlettebb és kedvezőbb körülmények között levő német erdőgazdaság ma, egy 10 éves terv alapelvei gyanánt ugyanazokat a gondolatokat állítja be, amelyekért mi már több mint egy évtized óta részben eredménnyel küzdöttünk és küzdünk.

3. Adminisztráció és hatáskör.

Mióta az erdőtörvény életbelépett, állandóan hangoztattuk, hogy a törvény maga minden igényt kielégíthet, ha a végrehajtás megfelelő lesz.

Sajnos, ezt az utóbbit nem mondhatjuk el.

Minden félreértés elkerülése céljából mindjárt az elején ki kell jelentenünk, hogy a végrehajtás nem azért hiányos, mintha a jóakarát vagy a hozzáértés hiányoznék.

Sőt éppen ellenkezőleg meg kell állapítanunk azt, hogy a végrehajtásra hivatottak számottevő része állandóan görnyed a teljesítőképesség legszűkebb határáig megfeszített munka alatt.

Hogy mégis vannak hiányosságok, mégpedig sajnálatosan nagy számban, annak három alapvető hiány az oka. Éspedig:

1. a megfelelő számú személyzet,
2. a szükséges hitelfedezet és
3. a megfelelő hatáskör hiánya.

Kétségtelenül meg kell állapítanunk azt, hogy a *mai személyzettel az erdőfelügyeletre háramló munkát, de a községi és egyéb erdők kezelésével járó munkát sem lehet elvégezni.*

Mi a felügyeletet nem úgy értelmezzük, hogy a felügyelő akkor megy ki az erdőt megnézni, ha éppen hívják és a költségeket fedezik.

Megtörténik az is, hogy az illetékes erdőrendészeti hatóság tiltó rendelkezést bocsát ki.

A rendelkezést kutyába sem veszik, ellenben megtorlásról beszélni sem lehet, mert mire az erdőfelügyelő eljut oda, hogy a területet láthassa, az elévülési határidő már lejárt.

Pedig ezek az áthágások elég gyakran teremtenek olyan helyzeteket is, amelyeket már politikai szempontból sem lehet megbolygatni, pedig az első intézkedés célja éppen ennek a helyzetnek az elkerülése volt.

A már említett személyzet-hiány mellett éppen az

utazási költségek rovátán jelentkező hitelhiány az, ami a szükséges utazások elé gátat emel.

De ennek a következménye az is, hogy a legtöbb községi úrbéres stb. erdőknél az állam által nyújtott szolgáltatást nem tudjuk tulajdonképeni kezelésnek minősíteni és a tényleges szolgáltatást nem tartjuk arányban állónak a birtokos által fizetett kezelési-járulékkal.

Van olyan úrbéres vagy községi birtok, amelyik jó néhány száz, sőt néha az ezer pengőt is meghaladó összeget fizet kezelési és őrzési járulék címén, amivel szemben a kezeléssel megbízott erdőtiszt az erdőt egy évben csak egy-kétszer látogatja néhány órára.

Azt, hogy a kezeléssel megbízott erdőtiszt részt vesz a birtokossági üléseken és hozzászól a kérdésekhez, nem minősítjük kezelésnek.

Ez az állami felügyeleti jog gyakorlása, amit az állam minden ellenszolgáltatás nélkül is ellátni köteles.

Igaz, hogy a kezelési járulék ellenében az állam végzi az üzemrendezési munkákat is.

Itt is rámutathatunk azonban arra, hogy akárhányszor évekig húzódik el egy-egy üzemterv elkészítése (a magánerdők üzemtervének jóváhagyásáról ne is beszéljünk!) tisztán azért, mert személyzet nincs.

Sőt, ha a rendszer így marad, a legnagyobb aggodalommal kérdezhetjük, lesz-e egyáltalán elegendő személyzet a jövőben?

Ma is vannak az állami szolgálatban olyan erdőmérnökök, akik 8—10 évi szolgálat után ideiglenes minőségben hányódnak.

Hát vajjon lehet-e törvényszabta köteleességek teljesítését, a magángazdaságba való beavatkozást stb. a kívülállók megnyugtatóásával számottevő részben olyan személyzetre bízni, amelyik hivatalos esküt sem tett, s amelyiknek a feje fölött a mérhetetlen anyagi gondokon kívül állandóan ott lebeg a máról holnapra való elbocsátás damokles-kardja?

És vajjon ilyen elbánás mellett, lehet-e számítani arra, hogy a fiatalság törekedni fog az erdőmérnöki pályára?

Annyit már ma is meg tudunk állapítani, hogy az évről-évre kikerülő okl. erdőmérnökök rövidesen a magán-erdőgazdaság szükségleteinek ellátására sem lesznek elegendők.

Honnan fogja akkor az állam a maga jelentékenyen megszorodó szükségletét fedezni, mert hiszen a visszakikerülő területek mégis jónéhány 100.000 holddal gyarapítják a magyar erdők állományát.

Tessék egyszer már nyíltan szembenézni a helyzettel.

Azoknak a fiatalembereknek a munkájára, akik ma, mint ideglenes alkalmazottak szerepelnek az államerdészetnél, feltétlenül szükség lesz a legmesszebbmenő jövőben is, sőt még jobban, mint ma.

Tessék tehát őket véglegesíteni és kinevezni valamennyit a legelső fizetési fokozatba!

A létszámnak a magasabb állások területén való megfelelő arányosítása azután megtörténhetik minden akadály nélkül 3—4 éven belül is, mert hiszen az ilyen intézkedéseket a múltban is mindig fokozatosan hajtották végre s a már bennlévők és magasabb állásuak szívesen fogják eltűnni az 1—2 évi várakozást a ma teljes bizonytalanságban élő kartársakért.

De mi reméljük azt is, hogy a november 2-ával a magyar érdekek szempontjából megindult tisztulási folyamat nem fog elakadni.

Már pedig erre is elő kell megfelelően készülni, mert a begyakorlott, a törvényt és végrehajtását ismerő személyzetre, valamint a műszaki munkaerőkre föltétlenül fokozottabb mértékű feladatok várnak.

A legegyszerűbb nemzeti előrelátás is azt parancsolja tehát, hogy a hézagok kitöltéséről jóelőre gondoskodjunk!

Külön kívánunk foglalkozni a hatáskör kérdésével.

Már a törvény megalkotása alkalmával rámutattunk arra, hogy a fokozott állami beavatkozási jog fokozott kötelezettségeket is jelent.

Két kérdést kívánunk itt egyelőre kiemelni:

1. az erdők megosztásának,
2. az üzemtervek elkészítésének a kérdését.

Általános szempontból is foglalkozni kívánunk itt a két kérdéssel.

Bár az erdők feldarabolását egyetlen szakember sem tartja kívánatosnak, mégis különbséget kell itt tennünk erdő és erdő között.

A dunántúli és az alföldi részeken elég gyakoriak az apró, 10 holdat el sem érő erdőterületek, amelyek mezőgazdasági művelésre alkalmas talajon a minden oldalról mezőgazdaságilag művelt földek közé ékelten állanak beékelve.

Hagyatéki eljárások vagy parcellázások során, de gyakran enélkül is megtörténik az, hogy az ilyen apró erdőbirtokot 10—15 vagy talán nagyobb számú mezőgazdasági magánbirtok határolja, néha még több is.

A közellátás szempontjából ezek az apró területek alig tesznek számot.

Megvédésük a sok idegen szomszédal szemben majdnem lehetetlen, sőt ilyen esetben a szomszéd birtokosok között való fölosztás még jobban szolgálja az erdő védelmét és fennmaradását, mint annak egykézben tartása.

Az ilyen helyeken — ha nem lehet az erdő áttelepítésére számítani — a felosztás még célszerűbb, mint az egykézben-hagyás.

Annak sincsen nagyon sok értelme, hogy az ilyen, néhány ember kezén lévő apró erdőbirtokokból külön erdőbirtokossági társulatokat alakítsanak.

Még ha nem is számolunk az adminisztráció nehézségeivel és az ebből kifolyólag az amúgyis szűkös erdészeti személyzetre háramló rengeteg munkával, már a közös kezelés költségei, az előírt személyzet (elnök, pénztáros, erdőgazda stb.) megválasztása és működése, a határozathozatal nehézsége stb. ezer és ezer indokolatlan nehézséget támasztanak.

Ugyanez áll az üzemtervek elkészítésére nézve is.

Ma könnyen megtörténhetik az, hogy a hatóság pl. egy 25—30 holdas erdőbirtok felosztását megtagadja, de sem a közös erdőgazdálkodásra, sem az üzemterv elkészítésére nem kötelezheti józan ésszel a közös birtokosokat.

Az elsőre azért nem, mert a 2—3 részes birtokosból, akik között még esetleg kiskorúak is lehetnek, az erdőbirtokossági társulat intézősége ki sem telik, s így a megalakulásra szóló határozattal egyidejűleg fel kellene a birtokosság működését függeszteni és hivatalból adminisztrátort kirendelni.

Ez pedig akárhány esetben az egész várható jövődelmet fölemészténé.

Az üzemterv készítésére pedig nem meri határidővel kötelezni a hatóság, már csak azért sem, mert a birtokosnak joga van az üzemtervnek az állam által való elkészítését kérni, erre pedig hiányzik a megfelelő személyzet.

Hiányzik pedig annál inkább, mert hiszen a mai rendszer mellett mind az előzetes jegyzőkönyvet, mind magát az üzemtervet még a miniszteriumhoz is fel kell terjesztetni jóváhagyás végett.

Az eredmény azután az, hogy nemcsak a külső személyzet, de a miniszteriális tisztviselők is fuldokolnak a reájuk nehezedő munkák tömege alatt, ami bizony az elintézés módjának sem válik előnyére.

A mi véleményünk szerint a miniszteriumnak egyik legfontosabb hivatása az volna, hogy az általános irányelveket lehető részletezéssel dolgozza ki, adja ki a külső hivataloknak és *bizonyos területhatárokon belül adjon* az amúgyis kissé bizonytalanul beállított erdőigazgatóságnak vagy az elsőfokú erdőrendészeti hatóságnak *hatáskört*.

Meggyőződésünk szerint ez a rendszer igen sok felesleges munkától szabadítaná meg elsősorban a miniszteriumot és módot adna neki arra, hogy a nagyvonalú irányítás teendőire sokkal fokozottabb mértékben terjessze ki a figyelmét.

A mi véleményünk szerint pedig ez a hivatás fontosabb része.

Emellett a rendszer mellett nem kerülnének olyan ügyek miniszteri, tanácsi, vegyesbírósi tárgyalás alá, amelyeknek elbírálásával önként eszébe ötlik az embernek Juvenalis mondása, hogy: nehéz szatirát nem írni.

B. Z.

Chronik. Von Z. Biró.

Verf. bespricht, bezugnehmend auf die Erörterungen *Vanselow's* über die Neugestaltung des Waldbaues in Preussen (Allg. Forst- u. Jagd-Zeitung 1938. Sept.), die Bedeutung der deutschen Richtlinien (:1. Erhaltung der Standortsgüte, 2. Anpassung der Produktion an den Bedarf des Staates, 3. nachhaltige Belieferung des Marktes, 4. Steigerung der Wirtschaftlichkeit) und gibt Aufschluss darüber, wieweit diesen Forderungen die ungarische Forstwirtschaft — die, trotz ihrer schwierigen Lage, seit Jahren denselben Zielen zustrebt — entsprechen konnte.

Das neue Forstgesetz kann alle Erwartungen erfüllen, soweit es den praktischen Anforderungen angepasst vollzogen wird. Derzeit bestehen aber noch Mängel, die eine zufriedenstellende Lösung hindern und deshalb baldigst behoben werden müssen. Der Staat kann nur durch: 1. Vermehrung seiner Forstbeamtenzahl, 2. durch Erhöhung der materiellen Unterstützung des Forstwesens und 3. durch Erweiterung des Wirkungskreises der Forstbehörden den Geist des Forstgesetzes verwirklichen.

*

Chronique, par Z. Biró.

A propos de la réorganisation de la sylviculture prussienne, l'Auteur discute la situation des forêts en Hongrie et souligne que, malgré les difficultés présentes, l'administration des forêts tend à réaliser en Hongrie les mêmes buts qu'en Allemagne.

La nouvelle loi forestière répondra à ce qu'on attend d'elle si elle est convenablement appliquée. Pour cela il faut 1° augmenter le personnel des services forestiers de l'État; 2° intensifier l'aide matérielle accordée à la sylviculture; 3° élargir les attributions des agents des services forestiers.

*

Editorials. By Z. Biró.

The author, referring to the reform of Prussian silviculture, discusses inland circumstances and points out, that Hungarian forestry has, in spite of its difficult position, been endeavouring for several years to reach the same aim as Germany.

The new Forestry Law may come up to all expectations if it is properly carried out. But for this purpose it is necessary: 1. to increase the state forest-officer staff, 2. to give a higher grant for forestry and 3. to extend the sphere of activity of forestry authorities.